

TIMO PARVELA

SCHADUW

KRAMPUS

Illustraties: Pasi Pitkänen

CONDOR

DE SCHADUWOORLOG

EEN ZEE VAN SCHADUWEN OVERSPOELDE
HET LAND. ER VLOEIDE BLOED:
VAN ELFEN, REUZEN, KOBOLDS,
AARDMANNETJES, JOTUNS EN TROLLEN.

IN BERG EN DAL, IN RAVIJNEN
EN HEUVELIAND, IN MOERASSEN,
OP PADEN EN WEGEN: OVERAL KOLKTE
DE STRIJD. TOT EINDELIJK, NA DE
DONKERE NACHT, EEN NIEUWE DAG
AANBRAK. HET OCHTENDGLOREN
ONTHULDE EEN DODENRIJK, MIST HING
OVER HEN DIE HET LEVEN HADDEN
GEIATEN.

KRAMPUS IS HEER DER SCHADUWEN.

IN MEMORIAM

SIPSET, MADAME FEDORA,
KAÄL, AUNU, DEKIA, SERVUS,
ENDRU, EUKARI, HILIPPA,
HINTRIKKI, KIUTU, LANTI,
PALAKIA, TAANO, SUSIAS

ALSMEDDE: 4571 ELFEN,
AARDMANNETJES, KOBOLDS,
JOTUNS, NIXEN, BOSWEZENS
EN TROLLEN, DIE HUN LEVEN
GAVEN OM DE VLOED VAN
HAAT IN TE DAMMEN.

1

Peter verstijft. Het komt recht op hem af met een open-gesperde muil vol blikkerende tanden. Peter zet zich schrap, maar wordt alsnog omvergeduwd. Sterke poten drukken zijn schouders tegen de vloer. De adem van het beest stinkt, naar rauw vlees of zoiets. Peter weet wat hem te wachten staat, maar probeert zich niet eens te verzetten tegen zijn lot. Een kletsnatte, roze tong begint zijn gezicht te likken.

‘Topi, gek, ophouden!’ roept Peter, maar eigenlijk wil hij helemaal niet dat de hond ophoudt. Nooit. Zo blij is hij om zijn oude vriend weer te zien.

Als de hond het eindelijk opgeeft, kruipt Peter onder hem vandaan. Hij staat op en kijkt verbaasd om zich heen in de vertrouwde hal. Hij weet niet precies hoelang ze weg zijn geweest, maar het huis ziet eruit alsof er niets gebeurd is. Zijn rode pet hangt aan de kapstok. Op het tafeltje voor de spiegel ligt een stapel ongeopende rekeningen. De jongen in de spiegel heeft roetvegen op zijn gezicht en klitten in zijn haar. Hij lijkt wel een aardmannetje, denkt Peter. Dan herinnert hij zich dat de anderen nog in de deuropening staan te wachten.

‘Kom maar binnen. Er is niemand thuis,’ zegt hij zachtjes, en hij gebaart naar Sara en Uudit. ‘Behalve Topi dan,’ verduidelijkt hij, terwijl de hond Sara vrolijk begroet en vervolgens achterdochtig aan Uudit snuffelt. De andere aardmannetjes, Boris en Isabella, zijn in het bos gebleven. Ze wilden zich voorlopig nog niet onder de mensen ver-tonen, en misschien is dat maar beter ook.

Binnen ziet alles er gewoon uit. Verschrikkelijk gewoon. Het bed van zijn ouders is keurig opgemaakt, net als dat van Peter. De keuken is blinkend schoon. Geen restanten van het ontbijt, geen vuile vaat van de vorige avond. In de woonkamer zijn de kussens van de bank netjes opgeschud en aan de rand van de salontafel liggen de afstandsbedieningen op een rij. Het is allemaal zo normaal dat het niet normaal is. Peter had gedacht dat zijn afwezigheid op de een of andere manier te zien zou zijn. Of is zijn

moeder van de schok als een bezetene gaan schoonmaken? En zijn vader dan? Peter weet zeker dat hij hem heeft gezien tussen de schaduwen die hen achterna probeerden te komen. Is zijn vader definitief in een schaduw veranderd, of leeft hij nog steeds in twee werelden?

‘Dus hier wonen jullie?’ vraagt Uudit met de nodige verwondering. ‘Hebben jullie niet eens een vuurplaats in jullie hut?’

Sara schrikt op uit haar gedachten. ‘Dit is niet het moment voor elfenhumor,’ zegt ze kortaf. ‘Peter, hup, kleren voor Uudit.’

Peter wordt ook weer wakker uit zijn gepeins en begint zijn kledingkast te doorzoeken. Uudit is een kop kleiner dan hij, maar gelukkig bewaart zijn moeder de kleren waar hij uit is gegroeid in een doos achter in de kast. Een wijde spijkerbroek, die Uudit met omgeslagen pijpen en een riem wel zal passen. Een hoody. Een T-shirt met een hagedis erop. Blauwe gympen.

Uudit spreidt de kleren uit op de vloer en kijkt er bedenkelijk naar, maar gaat dan toch met Sara mee de badkamer in om zich om te kleden.

‘Geef eens een schaar,’ zegt Sara, en ze steekt een hand uit de deuropening.

Peter loopt rusteloos door het huis, met Topi als een schaduw achter hem aan. Nu hij zijn baasje een paar minuten lang dolenthousiast heeft begroet, is wat de

hond betreft alles weer bij het oude. Was het maar waar.

Als Sara Uudit voor zich uit de badkamer uit duwt, herkent Peter het aardmeisje bijna niet meer. Haar haar is kortgeknipt. In de wijde spijkerbroek en de veel te grote hoody lijkt ze nog het meest op een wannabegangsterrapper. Maar dan wel met een rendierleren zakje om haar nek en een glanzende stopnaald, die ze van haar moeder Helleri heeft gekregen en die ze nu in de halsopening van haar hoody heeft gestoken. Op de een of andere rare manier maken die accessoires haar nieuwe look alleen maar geloofwaardiger.

2

Bloedrood.

Mosgroen.

De twee belletjes liggen op de keukentafel als vergeten kerstversieringen. Waren die hun hele reis naar Auroria eigenlijk wel waard? Peter vraagt het zich af. Samen met Sara was hij vertrokken om hun ziel terug te krijgen, en nu zijn ze weer thuis. Twee belletjes rijker, maar met hun eigen binnenste nog steeds goed verstopt in het belletje om hun hals. Er schiet een gedachte door Peter heen, die hij wijselijk voor zichzelf houdt. Stel dat hij zijn belletje gewoon afdeed, het bij de andere twee op tafel legde en zich aansloot bij de ritselende schaduwen buiten? Bij anderen zoals hij. Misschien moet iedereen inderdaad zo worden om te kunnen overleven. Een schaduw van zichzelf. Misschien kan alleen Krampus de mensen nog redden, als ze elkaar zo haten. Laat een pure, witte haat alles maar platbranden als een bosbrand, zodat een nieuw tijdperk en een nieuw leven kan beginnen. Peter doet zijn ogen dicht. Hij is moe.

De terugreis uit Auroria was chaotisch en ellendig. Ze

reisden 's nachts met de elandenslee en verscholen zich overdag in besneeuwde bossen, zonder ook maar één keer een vuurtje te durven maken. Hier en daar zagen ze sporen van gevechten: rokende puinhopen van dorpen en groepjes vluchtelingen die zwijgend voorttrokken. Uiteindelijk bereikten ze Grensdorp, dat verlaten was als na een pestuitbraak. Ze waren bang dat ook deze laatste poort tussen de mensenwereld en Auroria gesloten was, maar nee. Integendeel. Ze konden ongehinderd de grens over. Misschien had dat een alarmbelletje moeten doen rinkelen, want als de poort tussen de werelden wagenwijd openstond, kon Jan en alleman zomaar heen en weer. Maar ze wilden zo graag weer naar huis dat ze er verder geen gedachten aan vuilmaakten.

Twee belletjes op tafel, twee om hun hals.

‘Je hebt toch gehoord wat die rare elf in die grot allemaal wauwelde,’ zegt Sara.

‘Elpio,’ fluistert Peter, en hij rilt van walging. Aan dat wezen heeft hij zijn schaduw verkocht. Peter haalt zijn belletje tevoorschijn. Het is gelig en gebutst. ‘Met het goudkleurige belletje ziet Krampus de helderheid van het heelal,’ herhaalt hij de woorden van Elpio.

‘En met het zwarte de duisternis in de wereld,’ vult Sara aan, en ze haalt haar eigen, donkere belletje tevoorschijn.

‘Dit zijn zijn ogen,’ zegt Peter met trillende stem.

Uudit kijkt beurtelings naar Peter en Sara.